

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Zdrodowski

Protokolant Sylwia Mulewska

przy udziale oskarżyciela publicznego Jarosława Poniatońskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 roku na rozprawie

sprawy J. B.

urodzonej dnia (...) w S.

córki M. i E. z domu P.

obwinionej o to, że:

1. w dniu 5 czerwca 2015 roku około godziny 13.40 w S. na ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zachowując należytej odległości podczas parkowania na parkingu bezpośrednio przyległym do jezdni doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.,

2. w czasie, miejscu i okolicznościach jak w punkcie pierwszym, będąc sprawcą zdarzenia drogowego odjechała z miejsca zdarzenia nie podając swoich danych personalnych, danych zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia OC dla drugiej osoby uczestniczącej,

tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.).

I. Obwinioną J. B. w ramach czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku uznaje za winną tego, że w dniu 5 czerwca 2015 roku około godziny 13.40 w S. na ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykonując manewr parkowania nie zachowała bezpiecznego odstępu od zaparkowanego na sąsiednim miejscu parkingowym pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i doprowadziła do zarysowania tego pojazdu, tj. czynu z art. 97 k.w. i za to na podstawie art. 97 k.w. skazuje ją na karę nagany;

II. Obwinioną J. B. uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku;

III. Stwierdza, że koszty postępowania w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa;

IV. Obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) zł.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 15 września 2015 roku

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

J. B. ma (...) lata. Jest panną i nie ma nikogo na utrzymaniu. Studiuje i pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie była dotychczas karana.

W dniu 5 czerwca 2015 roku J. B. należącym do ojca samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przyjechała wraz z matką do S.. Jej matka była umówiona do fryzjera. Kobieta parkując samochód przy ulicy (...) otarła się o zaparkowany obok pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i zarysowała go. J. B. czekała przy samochodzie około pół godziny, ale nikt nie przyszedł do zarysowanego przez nią samochodu. Po tym czasie jej matka wróciła od fryzjera i obie pojechały do domu. J. B. zostawiła na zarysowanym samochodzie kartkę ze swoim numerem telefonu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień obwinionej J. B. (k. 23v-24, 9-10), zeznań świadków M. O. (k. 24) i M. B. (k. 24v, 2v-3) oraz notatki urzędowej (k. 1). Sąd skorzystał również z dokumentów zawierających dane osobopoznawcze obwinionej.

J. B. stanęła również pod zarzutem tego, że będąc sprawcą zdarzenia drogowego odjechała z miejsca zdarzenia nie podając swoich danych personalnych, danych zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia OC dla drugiej osoby uczestniczącej, tj. czynu z art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.).

Obwiniona J. B. przyznała się do obu zarzucanych jej czynów i złożyła wyjaśnienia zgodne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym. Stwierdziła, że samochód zarysowała nieumyślnie (k. 23v-24, 9-10).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Analizując zgromadzone w sprawie dowody, Sąd uznał, że obwiniona dopuściła się obu zarzucanych jej czynów, z tym że czyn opisany w punkcie drugim wniosku o ukaranie nie stanowi wykroczenia. Natomiast czyn opisany w punkcie pierwszym, z przyczyn wskazanych niżej, stanowi wykroczenie, które należy zakwalifikować z innego przepisu ustawy niż to wskazał oskarżyciel publiczny we wniosku o ukaranie.

Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, gdyż żadne inne dowody zaoferowane przez oskarżyciela nie wskazują by rzeczywisty stan rzeczy przedstawiał się w inny sposób niż to ona opisała. Podkreślić przy tym należy, że jej wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. O. (właścicielki zarysowanego samochodu), która stwierdziła, że zaparkowała samochód by załatwić sprawy urzędowe związane z jego rejestracją oraz ubezpieczeniem i nie było jej przez około 3 godziny.

Uniewinniając obwinioną od czynu zarzucanego jej w punkcie drugim wniosku o ukaranie należy wskazać, że wykroczenie z art. 97 k.w. polega na niestosowaniu się przez uczestnika ruchu do innych niż wyraźnie przewidziane w przepisach rozdziału 11 kodeksu wykroczeń przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym lub przepisów wydanych na jej podstawie. Aby zatem mówić o popełnieniu tego wykroczenia należy wskazać konkretny przepis ustawy Prawa o ruchu drogowym albo przepis wydany na jej podstawie, który uczestnik ruchu naruszył. Oskarżyciel jako takie zachowanie potraktował nie wskazanie przez obwinioną bliżej wskazanych w zarzucie danych dla drugiej osoby uczestniczącej w zdarzeniu. Rzecz jednak w tym, że zgodnie z przywołanym przez oskarżyciela art. 44 ust. 1 pkt 4 p.r.d. kierujący pojazdem w razie uczestniczenia w wypadku drogowym jest obowiązany podać swoje dane personalne, dane personalne właściciela lub posiadacza pojazdu oraz dane dotyczące zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, na żądanie osoby uczestniczącej w wypadku. W sprawie zaś nie było innej osoby uczestniczącej w zdarzeniu, a co za tym idzie nikt nie zażądał od J. B. podania danych wskazanych w tym przepisie. Nie podanie tych danych nie stanowiło zatem wykroczenia i należało uniewinnić J. B. od popełnienia tego czynu.

Inaczej rzecz się ma z czynem opisanym w punkcie pierwszym wniosku o ukaranie. Jakkolwiek nie stanowi on wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Dla jego popełnienia bowiem konieczne jest stworzenie zachowaniem uczestnika ruchu drogowego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie musi być bezpośrednie, ale musi być realne i konkretne. W sprawie takiego zagrożenia nie było, gdyż w pojeździe zarysowanym przez obwinioną nikogo nie było, o braku tego zagrożenia świadczy również dynamika manewru. Nie oznacza to jednak, że czyn jakiego dopuściła się obwiniona pozostaje bezkarny. J. B. wykonywała manewr parkowania obok stojącego pojazdu. Manewr taki (przejeżdżanie obok nieporuszającego się pojazdu) określa się jako omijanie (art. 2 pkt 27 p.r.d.). Stosownie do art. 23 ust. 1 pkt 2 p.r.d. kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość. Bezpieczny odstęp to taki, który pozwala uniknąć kontaktu fizycznego pomiędzy oboma pojazdami. Zdaniem Sądu warunków przewidzianych w tym przepisie J. B. nie dochowała. Skoro bowiem zarysowała stojący obok pojazd to oznacza, że źle oceniła odległości nie zachowując właściwego, a więc bezpiecznego odstępu. Zachowanie polegające na wykraczaniu przeciwko innym przepisom Prawa o ruchu drogowym, jak wskazano wcześniej, jest spenalizowane w art. 97 k.w., a odpowiedzialność za to wykroczenie zachodzi również przy nieumyślności działania. Należało zatem przyjąć, że zachowanie obwinionej, szczegółowo pisane w punkcie pierwszym wyroku, wypełnia znamiona wykroczenia z art. 97 k.w.

Przepis art. 97 k.w. za wykroczenie w nim stypizowane przewiduje karę grzywny w wysokości od 20 zł do 3.000 zł albo karę nagany. Zdaniem Sądu karą wystarczającą w okolicznościach sprawy będzie kara nagany. Wymierzając obwinionej karę Sąd miał na uwadze, że popełnione przez nią wykroczenie miało charakter nieumyślny, a naruszenie przez nią zasad prawa ruchu drogowego nie wywołało żadnych negatywnych następstw. J. B. zaś nie była dotychczas karana.

Konsekwencją uniewinnienia obwinionej od jednego z zarzucanych jej czynów jest stwierdzenie, że w tej części koszty postępowania ponosi Skarb Państwa, co ma oparcie w art. 118 § 2 k.p.w. O kosztach procesu w części skazującej Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. obciążając nimi obwinioną. Obwiniona jako osoba młoda i nie mająca nikogo na utrzymaniu jest w stanie zgromadzić środki potrzebne na pokrycie kosztów sądowych, których obowiązek poniesienia będzie w zasadzie jedyną dolegliwością jaka spotka ją z tytułu jej niewłaściwego zachowania w ruchu drogowym. O wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania rozstrzygnięto na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118 poz. 1269).